

Носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ.

Стаття 5 Конституції України

№ 43 (111)

Наша ГРОМАДА

П'ЯТНИЦЯ,
13 грудня '19

Не забути про День святого Миколая

19 грудня – День святого Миколая. Це найбажаніший день у році для дітей.

Напередодні свята вони пишуть до нього листи зі своїми побажаннями і викидають їх у поштову скриньку або кладуть за вікно і моляться до нього, просячи передусім здоров'я собі та батькам. У день перед святом згадують всі свої добрі і злі вчинки, зважують: чого більше? Чи буде подарунок, а чи, можливо, різка? Бо чемні діточки обов'язково знайдуть під подушкою подарунок, а неслухняні – прутик. Ця різочка є своєрідним попередженням дитині, що час задуматися над своєю поведінкою і виправитися.

У нові часи з'явилась добра традиція – саме у день святого Миколая опікуватись сиротами та знедоленими дітьми, робити їм подарунки.

Зеленський відвідає Донецьк і Луганськ?

Україна може відправити першу офіційну делегацію на окуповані території вже наступного року. Про це повідомляють ЗМІ з посиланням на джерело в Офісі президента Володимира Зеленського. За даними джерела, до делегації увійдуть українські журналісти, політики,

чиновники, міжнародні правозахисники, представники ОБСЄ, а також біженці з Донецька і Луганська. Не виключено, що очолить делегацію сам президент Володимир Зеленський заради початку «національного діалогу між Києвом і окупованим Донбасом».

Бюджет-2020 став законом

Президент Володимир Зеленський підписав законопроект про бюджет України на 2020 рік. Серед особливостей головного фінансового документу наступного року – зростання на

40% витрат на соціальну сферу, зокрема, пенсії та субсидії. Мінімальна заробітна плата прописана в розмірі 4723 грн (нині – 4173 грн), а середній курс гривні щодо долара – 27.

Наші умільці – в числі найкращих

Відбувся II етап всеукраїнської учнівської олімпіади з трудового навчання. У ньому взяли участь і учні ліцею «Нова школа» Катеринівської сільської ради.

Серед одинадятикласників перше місце посів Владислав Байрачний з ліцею «Нова шко-

ла» Катеринівської сільської ради. У своїй віковій групі друге місце зайняв семикласник Максим Лось з цього ж навчального закладу. Обидва хлопці займаються в гуртку «Художня обробка деревини» під керівництвом вчителя трудового навчання Михайла Жаруна.

Одужуй, Сашуню!

Ще кілька тижнів тому рідні п'ятирічної жительки Катеринівки Олександри Чепеленко не могли нарадуватися її успіхам: Сашуня – активна, розвинена не по своїх літах дівчинка, любить декламувати вірші, навіть уміє читати.

Цю радість затьмарив страшний діагноз. Сашуня вже перенесла складну операцію в столичній лікарні, але лікування ще триває. Воно потребує великих коштів.

На біду дівчинки відгукнулося багато добрих людей. Одними з перших – колишні однокласники Ірини Корниці, Сашині матері. Допомагають цій родині всі, хто дізнався про горе. Долучилися до благодійної справи й працівники та аматори Катеринівського і Обознівського будинків культури (влаштували благодійний концерт), вчителі й учні ліцею «Нова школа» (провели благодійний ярмарок), персонал і батьки вихованців Катеринівського дошкільного закладу

(допомогли грошми, зняли відео про життя дитсадку, аби підтримати Сашу морально). Усі бажають дівчинці, щоб якнайшвидше одужала і знову зажила звичним життям.

Збір коштів триває. **Номер карти Приватбанку – 4149 4991 2462 6753. Отримувач – Ірина Олександрівна Корниця.**

Дякуємо за співчуття та допомогу

Висловлюємо щире подяку усім, хто відгукнувся та допоміг у тяжкий для нашої родини час, розділив наше горе – втрату чоловіка, батька, дідуся – **Дмитра Васильовича Кремсала**, колишнього начальника рудника.

Дякуємо за підтримку та організацію похорону колективу АТ «Кіровоградське рудоуправління», його генеральному директору Володимиру Кухті, працівникам підприємства Сергію Тихонюку, Володимиру Макєєву, Павлу Іщенко та працівнику Катеринівської сільської ради Роману Бурлаку.

Сім'я Кремсалив

Довіру треба заслжити

У цивільній авіації ніколи відразу не доручать випускникові льотних курсів керувати великим лайнером. Для цього він має пройти перенавчання на відповідний тип повітряних суден, налітати певну кількість годин тощо.

Приблизно так діють і в акціонерному товаристві «Кіровоградське рудоуправління». Тут, щоб стати водієм «белла», найновішого з кар'єрних самоскидів, треба спочатку показати вміння працювати на менших машинах й обов'язково зарекомендувати себе дисциплінованим працівником.

Варто додати, що працювати на «беллі» не тільки комфортніше й легше, але й вигідніше з матеріального боку – можна заробляти не менше того, що заробляють наші співвітчизники в Польщі чи інших європейських країнах.

Олег Чмихун з Катеринівки теж не відразу сів за кермо великого самоскида. Його перша посада в рудоуправлінні – охоронець ставка. Як агроном-плодоовочівник за фахом (закінчив сільськогосподарський технікум в Дніпропетровській області) спробував працювати в приватному сільгосппідприємстві, та перспективу для себе бачив на руднику, тому невдовзі повернувся.

Перших кілька років працював на ГАЗ-53. Перевозив сміття, виконував інші завдання. Вважає, пройшов тоді непогану школу, адже зрозумів, як дбати про техніку, щоб вона була справною, як вчасно і якісно виконувати доручення.

Потім почав працювати в кар'єрі на КраЗі, і то вже була інша робота.

– Машина габаритна, тому важливо було швидко звикнути до неї, навчитися під'їздити до екскаватора, до відвалу, – розповідає.

У кар'єрі його прийняли нормально, охоче допомагали освоїти те, чого він не знав. Особливо вдячний Олег напарникам Володимиру Дідоренку, з яким працював на «комацу», і нинішньому Юрію Бачинському, з яким працює на «беллі».

– Завжди старався передати напарнику машину підготовленою для подальшої робо-

ти, – каже, – а коли треба щось ремонтувати, то залишаєшся й після зміни. І це так заведено у всіх екіпажів.

Заступник начальника рудника з автотранспорту Павло Іщенко теж вважає, що Олег Чмихун пройшов хорошу школу, перш ніж йому довірили «белл». Каже, працюючи в гаражі, йому довелося сідати за кермо різних машин, а коли не було нагальної роботи, без зайвих слів допомагав слюсарям ремонтувати техніку. Павло Михайлович сподівається, що таким же стараним Олег буде і в кар'єрі й бажає йому успіхів.

Сергій ЗАДОРЖНИЙ

Пропонують газ за стабільною ціною

На 13 відсотків знижено ціну природного газу для побутових споживачів на грудень 2019 року порівняно з листопадом – до 4277 гривень за тисячу кубометрів (без урахування ПДВ, націнки газзбутів і транспортних витрат). Про це повідомляє пресслужба «Нафтогазу».

У «Нафтогазі» нагадали, що ця ціна не є ринковою і визначається формулою, передбаченою постановою уряду за 3 квітня 2019 року №293. «Ця постанова діє до кінця 2019 року. За домовленістю з МВФ з 1 січня 2020 року Україна переходить на ринкову ціноутворення на газ для побутових споживачів в рамках ПСО. З 1 травня 2020 року Україна взяла на себе зобов'язання повністю лібералізувати ринок постачання газу побутовим споживачам

і забезпечити умови для конкуренції в цьому сегменті», – наголосили в компанії. (ПСО – це положення про покладення спеціальних обов'язків на суб'єктів

ринку природного газу для забезпечення загальносуспільних інтересів у процесі функціонування ринку природного газу.)

Тим часом уряд зобов'язав НАК «Нафтогаз України» стримати ціну на газ на період опа-

лювального сезону. Для цього розроблено програму «Гарантована ціна на газ».

Програмою передбачено, що кожен споживач в Україні з 1 січня до 1 травня 2020 року автоматично стає її учасником. Відпускна ціна газу від НАК «Нафтогаз України» для учасників програми становитиме 6,96 грн за кубометр з ПДВ (без тарифів на транспортування до домогосподарства). Це – рекордно низька ціна для опалювального сезону за останніх два роки, заявили в уряді. А також зазначили, що в кожного споживача є вибір: бути учасником програми або відмовитися від неї до 20 грудня нинішнього року. У разі відмови споживач оплачуватиме газ за ринковими цінами. Рішення приймає кожен споживач індивідуально.

Конфліктна ситуація

Пишіть листи, сільрада розгляне

«Звідки ми знали, що так обернеться?»

Як би ви сприйняли звістку про те, що за адресою вашого приватного помешкання офіційно значиться, наприклад, шинний завод, до якого не має жодного стосунку? От і жителька Грузького Вероніка Капчеля занепокоїлася, дізнавшись минулого місяця, що в її домоволодінні на вулиці Сабліна, 1 зареєстроване місцеве сільськогосподарське підприємство «Саторі-С».

Про це Вероніці Мефодіївні повідомили в обласному бюро технічної інвентаризації, коли вона звернулася туди, щоб легалізувати самовільно зведені споруди біля будинку, який придбала ще в 1992 році (про що свідчать відповідні документи) і в якому відтоді й мешкає. А ще раніше вона дивувалася: чому бізнесмени, яких цікавить офіс ТОВ «Саторі-С», їдуть до неї додому?

Отже, БТІ видало Вероніці Капчелі довідку про те, що «право власності за даною адресою зареєстровано за товариством з обмеженою відповідальністю «Саторі-С».

Утім, як з'ясувала ця жінка, на її нерухомість «Саторі-С» не претендувало й не претендує, його всього-на-всього зареєстровано за її домашньою адресою, а винна в цьому Грузьківська сільська рада, апарат якої кілька десятків років тому видав сільгоспідприємству неправдиву довідку про місце його знаходження. Також знаючі люди пояснили Капчелі: якщо вона захоче продати свій будинок, то не зможе зробити цього через реєстрацію за її адресою товариства «Саторі-С».

Минулого тижня Вероніка Капчеля звернулася до редакції «Нашої громади» з проханням відрядити кореспондента в Грузьке, аби той став свідком її розмови з цього приводу із сільським головою Сергієм Кучером.

І от я – в кабінеті Сергія Петровича. Крім нього, юриста сільради та Вероніки Капчелі, застав там ще якихось людей (мова про них – далі).

Одразу з'ясувалося, що Вероніка Мефодіївна вже зверталася до сільського голови з питання, яке турбує її, але консенсусу вони не досягли.

– В моїх діях, Вероніко Мефодіївно, ви бачите склад правопорушення? До мене питання є? Ви прийшли зі звинуваченнями, що я видав довідку, на підставі якої присвоєно комусь адресу? – строго запитав заявниці Сергій Кучер, який вважає себе непричетним до плутанини з адресами, оскільки це сталося задовго до його обрання сільським головою.

– Не ви, а сільрада, – відповіла Вероніка Капчеля, яка переконана: сільська рада теперішнього скликання не має права відхрещуватися від дурниць, допущених попередниками.

Як виявилось, одна з присутніх – причетна до тієї самої помилки, через яку непокоїться Вероніка Капчеля.

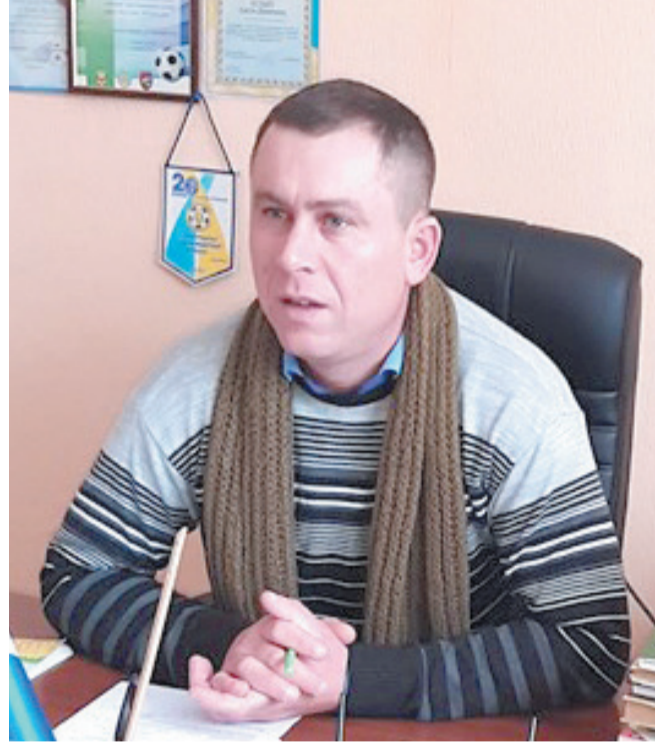
– 1999 року до нас у сільраду звернулося «Саторі-С», і ми рішенням виконкому уточнили його адресу. На підставі цього виготовлено державні акти, які зареєстровані в державному реєстрі. Звідки ми знали, що так обернеться через стільки років? – розповіла колишня чиновниця сільради. А також – от совісна людина! – запропонувала:

– Одрубайте мені за це голову. Сергій Кучер же намагався заспокоїти Вероніку Капчелю так. Мовляв, є помилка в адресі чи її не було б, Вероніці Мефодіївні все одно треба легалізувати незаконні споруди в своєму домоволодінні та подбати про присвоєння своїм земельним ділянкам кадастрових номерів. Також голова порадив Вероніці Мефодіївні подати виконкому сільради заяву з проханням уточнити адресу свого домоволодіння.

– А чому б підприємству «Саторі-С»

не виписатися б з будинку Вероніки Капчелі? – запитав я.

Колішня працівниця сільради, причетна до цієї плутанини, припустила, що «Саторі-С» змінювати свою юри-

дичну адресу не збирається, бо вона значиться в державному реєстрі юридичних осіб.

– Юристка «Саторі-С» мені так і сказала: нічого робить не буде, – сказала Капчеля.

– Бо ви й до них прийшли зі скандалом, – дорікнув їй сільський голова.

У ході цієї розмови він не раз підкреслював, що скандалів у сільській раді не потерпить. І хоча Вероніка Мефодіївна не здалася мені скандалісткою, я зауважив Сергію Петровичу: він, коли висувався на посаду голови, мав би усвідомлювати, що знайдуться люди, які не стримуватимуть емоцій, виказуючи свої претензії до сільської влади, особливо в таких, як цей, випадках.

– Але ж нині – двадцять перше століття, ми ж до євроінтеграції прагнемо, – відповів Кучер.

Проблема голові відома давно

Згадка про євроінтеграцію була дуже доречною – далі мова зайшла про місцеву вулицю, через інтенсивний рух на якій велетенських вантажовиків не по-європейськи трусить розташовані там житлові будинки.

Про це повели мову люди, які разом з Капчелею прийшли до сільського голови. Одна з них обурювалася:

– У п'ятницю із шостої вечора до половини сьомої чотирнадцять машин проїхало. Хати трясуться! А прийде комісія, то скаже, що хати старі.

З'ясувавши, що ця проблема сільському голові відома давно, я запитав:

– Невже не можна подбати про встановлення там дорожніх знаків, які обмежили б вагу автомобілів?

– Хоч та дорога й державна, а не комунальна, сільська рада може організувати там встановлення знаків, які обмежували б і швидкість, і вагу автомобілів, – відповів Сергій Петрович. – Я не спеціаліст з цього питання, але якщо є звернення людей, сільська рада звернеться до балансоутримувача дороги, його технічна служба зробить висновок, рекомендуватиме встановити дорожні знаки там-то й там-то.

– Скільки років потрібно для цього? Двадцять? – поцікавилася одна з відвідувачів.

– Пишіть листа, – сказав їй голова.

зав мені Сергій Петрович. – Звідки ці відомості? Повинне бути посилання. 22 людини вирішили долю громади? Це не так, однозначно. У нас – усе колегіально. З людьми ми радилися. Проводилися попередня сесія сільради, збори, на яких були й представники Катеринівки. Про сільські збори повідомлено за п'ять днів як мінімум. Прийшло сорок п'ять чоловік. Люди або нам довіряють, бо ми так гарно працюємо... Чому ішлося про об'єднання з Миколаївкою, а не з Катеринівською ОТГ? Бо з Катеринівки пропозицій не надійшло. Ви неправильно акцентуєте, що люди в нас нічого не вирішують, що Кучер тримається за крісло...

По суті грузьківський голова нічого не спростував. Так, Володимир Кухта розповідав, що в громадських слуханнях з приводу об'єднання з Миколаївкою брали участь близько 40 жителів Грузького. Сергій Кучер теж веде мову про 45 осіб. Кухта говорив, що за об'єднання з Миколаївкою проголосувало 22 чи 23 грузьківці. Кучер не повідомив справжньої, на його погляд, кількості тих, хто проголосував за таке об'єднання. Та яким би це число не було, воно не може перевищувати 45 – кількості всіх учасників зборів, а це – мізер з урахуванням того, що в Грузькому зареєстровано 900 людей виборчого віку.

Стосовно ж пропозицій з Катеринівки, вони й не потрібні були. Бо Перспективним планом формування територіальних громад Кіровоградської області передбачено приєднання Грузького до Катеринівської ОТГ. Закон же «Про добровільне об'єднання територіальних громад» наділив грузьківських депутатів і сільського голову правом ініціювати приєднання до Катеринівської ОТГ та подати їй відповідну пропозицію, а Катеринівська сільрада мала ухвалити рішення про згоду або відмову. Чи в Грузькому не знають про такий порядок?

Віктор КРУПСЬКИЙ

На знімках: С. Кучер та його опоненти.

Варто знати

Зарплати та податки для ФОПів

Наступного року мінімальна зарплата зросте з 4173 до 4723 грн. Це підвищення вплине на витрати як бізнесу з найманими працівниками, так і самостійними ФОПів.

Фізособи-підприємці щокварталу сплачують єдиний соціальний внесок. Це 22% від розміру «мінімалки». Такий податок не платять тільки пенсіонери-ФОП за віком і ФОП з інвалідністю.

Для порівняння. Цьогоріч єдиний соціальний внесок становить 918 грн на місяць, або 2754 грн на квартал. За рік виходить 11 016 грн. Наступного року місячна сплата становитиме 1039 грн, квартальна – 3177 грн. За рік сума зросте до 12 468 грн.

За найманого працівника доведеться платити щонайменше 5762 грн у місяць. Ця сума включає податок на доходи фізосіб, військовий збір, єдиний соціальний внесок та власне ставку працівника. «На руки» співробітник отримає 3802 грн. Загальний розмір сплачених податків становитиме 1960 грн на місяць або 23 520 грн на рік за одного найманого працівника.

Будуть ще непрямі витрати. Наприклад, при хворобі співробітника ФОП має сплатити 5 днів лікарняного. Також щорічно співробітник отримує обов'язковий 24 календарних днів відпустки. З відпускних ФОП теж платить податки.

Ця порада мене здивувала. Подумалося: не вистачить усного звернення? Після зустрічі з Кучером і його опонентами я заглянув у закон України «Про звернення громадян», де знайшов таку норму: «Звернення може бути усним чи письмовим. Усне звернення викладається громадянином на особистому прийомі або за допомогою засобів телефонного зв'язку через визначені контактні центри, телефонні «гарячі лінії» та записується (реєструється) посадовою особою».

«Бо ми так гарно працюємо»

Наостанок сільський голова висловив незадоволення тим, як газета «Наша громада» висвітлює нещодавно розпочатий процес об'єднання Грузьківської територіальної громади з Миколаївською (Сергій Кучер мав на увазі опубліковане в попередньому випуску інтерв'ю депутата районної ради Володимира Кухти, який охарактеризував дії грузьківської влади як недемократичні та критично оцінив фінансову спроможність ОТГ, яку задумала створити із сусідами Миколаївська сільрада).

– У вас написано, що в громадському обговоренні цього питання взяла участь 22 чи 23 жителі Грузького, – ска-

Дуже гарний вишиваний рушник – аж очі вбирає – показала мені місяць зо два тому жителька Обознівки Майя Вітряченко. І сказала, що це – робота її односельчанки Катерини Омельченко. Звісно, мені захотілося познайомитися з талановитою вишивальницею. Йдучи на зустріч з Катериною Григорівною, я планував розпитати її про захоплення рукоділлям. Та вже на початку бесіди зрозумів, що цією темою нам не обмежитися.

«Мої старші сестри народилися в Німеччині»

Як розповіла Катерина Григорівна, народилася вона 1947 року в Бовтищці Олександрівського району. Її батьки, Григорій і Галина, познайомилися в Німеччині. Григорій опинився на чужині як військовополонений, він працював там на заводі. Галину туди вивезли німці, коли окупували Україну. Дівчина працювала в бауера – багатого селянина. Хазяї добре ставилися до робітниці Галини. Вони й викупили у власника заводу Григорія, коли дізналися його стосунки з Галиною. Так невилітники стали жити разом.

«І на тім рушничкові...»

– Мої дві старші сестри народилися в Німеччині, – продовжила Катерина Омельченко. – Коли скінчилася війна, батьки вирішили повернутися на батьківщину. Господарі просили їх, щоб залишилися, казали: «У нас своїх дітей нема, все, що нажили, ваше буде». Батьки не пристали на це. Але взяли подарунки –

багато всякого добра. Довезли додому тільки швейну машинку «Зінгер» та перину, рештою подарунків розплатилися дорогою з людьми, які підвозили їх.

Дитинство в самошитих шароварах

– Після мене в нашій сім'ї народилося ще двоє дітей, – пригадала Катерина Григорівна далі. – Нелегко було батькам прогудувати нас. У колгоспі грошей не платили, люди працювали за трудовні. Наша родина перебралася у село Несваткове, там батько влаштувався в радгосп. Мешкали ми всімох в кімнаті в радгоспівському гуртожитку.

Батько добрим ковалем був, навчився ковальству від свого дядька ще до війни. Мама хворіла, в радгоспі не працювала. Вона була «портнихою» – обшивала односельців. У великій пригоді мамі стала швейна машинка, яку привезла з Німеччини. Нам, дітям, вона шила сатинові шаровари, в них і ходили, поки не повиростали.

Її роботи роз'їхалися від Льова до Донецька

– У другому чи третьому класі школи я спробувала вишивати, – Катерина Григорівна повела мову вже про своє рукоділля. – Мама дала мені рушничок, я його вишила, потім зберігала в схованці в парку. Я була відлюдкуватою, часто гралася наодинці. У ліс любила ходити. «Де Катя?» – шукали мене дорослі. А Катя – в лісі. Згодом я навчилася шити одяг. Обшивала себе, а потім і дітей. Чи шила щось чоловікові? Ні, йому одяг купували. А за вишивання я взялася усерйоз, як на пенсію вийшла. Вишиваю хрестиком і гладдю. Тепер такі нитки гарні роблять. І яскраві, й не

линяють. Не те, що радянське муліне. Я багато рушників на продаж вишила. У Кропивницькому є магазинчик, куди здаю своє вишивання. Знаю, що мої роботи поїхали в різні куточки України – від Львова до Донецька. Дещо для себе залишила. І онуків, їх у мене семеро, вишиванками забезпечила. А ще я малюю.

Оглядаючи витвори Катерини Григорівни – і вишивання, і картини – я згадав про Катерину Білокур – дивакувату селянку, художницю-самоучку, яка вразила Пабло Пікассо і всю Європу.

– Про неї знаю. Книжку читала, телепередачі дивилася, – сказала Катерина Омельченко.

Коли наша розмова наближалася до кінця, Катерині Григорівні зателефонували. Ішлося про продаж нею будинку. Я запитав, чи не жаль продавати житло.

– Не продавала б, аби чоловік був живий. Його рік тому не стало. Переберуся до дочки в Кропивницький. Ні, не жаль продавати. Нехай добрі люди хазяйнують. Жаль було б, якби тут усе занепало.

Віктор КРУПСЬКИЙ

Колгоспні хроніки

Колгосп в Олександрівці не завжди носив ім'я Горького. Так, у 1940-х – 1950-х роках (а можливо, й раніше) це господарство називалося колгоспом імені Шевченка. Цю обставину «Наша громада» з'ясувала, звернувшись до документів партійної організації олександрівського колгоспу, які зберігаються в Державному архіві Кіровоградської області.

До речі, Олександрівка в 1940-і – 1950-і роки належала не до Кіровоградського, а до Великописківського району. А правляча в СРСР партія до 1952 року називалася не КПРС, а ВКП(б).

З протоколів (російською мовою, написаних чорнилом) зборів партійної організації колгоспу імені Шевченка видно, що повноважень в неї було багато – переймалося як господарськими справами колгоспу, так і приватними своїх партійців.

3 особистих засіків – в колгосп

Наприклад, на партзборах, які відбулися 11 березня 1947 року за участі Василя Миколайовича Профатило, Миколи Терентійовича Бабія, Григорія Ілліча Дедова, ішлося про таку проблему: в колгоспі бракувало посівного матеріалу. Вихід знайшли такий: нехай колгоспники допоможуть господарству посівматом з власних запасів. Зазначалося: колгосп уже зібрав у такий спосіб додатково 3 центнери зерна і 10 – картоплі, але цього – мало.

2 квітня того ж року на партзборах в тому ж складі вирішувалося, як у колгоспі ефективно провести весняну сівбу. Комуністи ухвалили: треба залучити всю худобу, яка є в колгоспників. Профатило призначили відповідальним за боротьбу з крадіжками посівмату, Бабію доручили наглядати за конюхами, щоб ті дбали про коней.

10 червня того ж року комуністи Профатило, Бабій та Дедов розбиралися на зборах, чому не виконуються плани сажання зернових та технічних культур.

У протоколі наступних партзборів за-

значається, що секретарем (керівником) парторганізації є Профатило. Він нарікав, що «колгоспники, за винятком демобілізованих воїнів, не вступають в партію». Йому доручили підготувати двох кандидатів в члени партії.

26 вересня 1947 року відбулися чергові збори парторганізації колгоспу, в них взяли участь Василь Профатило, Микола

«Комсомольська організація не проявила належної авангардної ролі з організації сільгоспробіт в колгоспі», – зазначив один з учасників партзборів, які відбулися в колгоспі 3 лютого 1950 року. Секретаря комсомольської організації Теніченка зобов'язали вивісити на стінах громадських приміщень плакати із закличками працювати по-комуністичному.

Бабій, Григорій Дедов, Антоніна Гончаренко. Новим секретарем організації обрано Григорія Дедова.

24 травня 1948 року секретарем парторганізації обрано бригадира будівельної бригади Миколу Бабія, його заступником – бригадира польової бригади Василя Профатило.

У тваринники – найкращих

На зборах 4 вересня 1948 року розглядалося питання про 10-річчя від виходу в світ «Короткого курсу історії ВКП(б)». Доповідач з райкому партії наголосив: «Це – класична геніальна праця Сталіна». Олександрівські комуністи постановили: кожен з них має систематично вивчати її.

6 грудня 1950 року олександрівські комуністи розбиралися в проблемах місцевого тваринництва. М. Чмихун зауважила, що колгоспні вівці утримуються в дуже поганих умовах (приміщення тісне, не чиститься від гною). Парторганізація розпорядилася: правління колгоспу має терміново укомплектувати тваринницьку бригаду найкращими людьми. Також рекомендовано працівникам тваринницької бригади відвідувати школу зооветнаванчання.

20 грудня 1950 року партійці обговорювали постанову пленуму ЦК ВКП(б) У з питання укрупнення колгоспів. І констатували, що їхнє господарство також утворено з трьох колгоспів.

У боротьбі за моральну стійкість і дисципліну

У ті часи олександрівський колгосп користувався послугами машинно-тракторної станції імені Горького. Про виконання МТС договору з колгоспом ішлося на партійних зборах 22 лютого 1952 року. Також комуністи розглядали аморальний вчинок однопартійця, який «напився п'яним, увечері зайшов до колишньої дружини, вчинив скандал». Бешкетнику оголосили сувору догану.

На зборах, які відбулися 16 травня 1952 року, ішлося про дисципліну в колгоспі. Кулибаба, Чорноіваненко, Теніченко, Вдовиченко, Правда, Савенко та Сіраченко заявили, що з цим в господарстві – проблеми. Прозвучала критика в бік керівників колгоспу. Мовляв, дружини начальства теж мають брати участь в колгоспному виробництві.

Не схотів у керівники – отримав догану

17 травня 1952-го колгоспні партійці зібралися, щоб розглянути питання про догану, винесену Павлові Григоровичу Правді два роки до того. Це стягнення на нього наклали за те, що не виконав ухвалу райпартзборів – відмовився очолити колгосп імені Шевченка. Врахувавши, що «Правда вже усвідомив свою помилку», партійці скасували догану. На тих же зборах прийнято в члени партії Павла Григоровича Теніченка.

У звіті колгоспної парторганізації про роботу в листопаді 1951-го – червні 1952-го років чимало уваги приділено міжнародній обставині: «радянський народ послідовно виступає проти війни», «американсько-англійські імперіалісти продовжують вчиняють авантюри, два роки ведуть війну в Кореї». Також зазначається, що обов'язок читати лекції колгоспникам про міжнародне становище покладено на комуніста Бур'янського.

Підготував
Віктор КРУПСЬКИЙ

На фото: в одному з колгоспів центральної України, 1940-і роки.

«Живемо з корівки, з конячки»

Не треба знатися на конях, щоб оцінити красу Стрілки. Вона – граційна, дужа, доглянута і, одразу видно, з характером.

– Коні для мене – це все, – розповів Стрілчин господар – житель Володимирівки Петро Грамотенко. – Люблю їх страшно. Мій дід тримав коней і мене привчив.

– Ми як зійшлися, Петро одразу запропонував обзавестися конякою, – пригадала Наталія, дружина Петра. – Перший кінь прожив двадцять вісім років, цій – чотири вже.

– Вона – української породи, – похвалився чоловік Стрілкою. – А як тільки купив її, тиждень не міг підійти до неї.

– Невже кінь кращий від машини? – пожартував автор цих рядків.

– Кінь, звичайно, – кращий, – запевнив Грамотенко. І зауважив, що знається й на машинах:

– Я на будь-якому тракторі вмію, а як треба – й на танку. Але кінь – це кінь.

– Я теж умію обходитися з кіньми, – сказала Наталія. – Якось треба було трави накосяти, а чоловік – на роботі. Сама

запрягла коняку в воза, поїхала, накосяла.

Як повідали Грамотенки далі, кінь дуже виручає їх у господарстві.

– Машина дров скільки коштує? Сім – вісім тисяч. А ми купили за тисячу і конякою самі привезли. І державі є дохід, і нам вигідно, – Наталія показує на дрючки, акуратно складені в чи-

малу купу край подвір'я. Дрючки ті – значно тонші, ніж дрова, яку возять селами на продаж підприємці, але для хатнього опалення – ще й як придатні.

ків поділився своїми неглибокими знаннями сільського господарства.

– Кому не вигідно, хай не тримає, – відповів Петро Грамотенко. – А в мене конячка є, тому мені – вигідно.

– Не зрівняти молоко домашнє і магазиннє, – сказала Наталія. – Домашнє – воно ж натуральнє. Хоча корів тримає все менше людей. Бо молоко за безцінь приймають, у нашому селі – по п'ять гривень за літр. Але для нас це – теж гроші. Роботи в селі для мене немає. От і живемо з корівки, з конячки.

Розповіли Грамотенки й про свого 18-літнього сина Дмитра, який нинішнього року вивчився в Кропивницькому на зварника.

– Я йому порадив цю спеціальність. Так і сказав: зварник завжди заробить собі на хліб. Що він уже зробив удома як зварник? Раму для воза. Гарно зробив. Якщо в країні нічого на краще не зміниться, нехай їде працювати за кордон. А ще Діма любить футбол, грає у сільській команді, – сказав Петро Грамотенко.

Віктор КРУПСЬКИЙ

Відбулася невеликою раною на голові

Анна Тейлор стала першою жінкою, яка успішно спустилася вниз по Ніагарському водоспаду в бочці. Це сталося 24 жовтня 1901 року.

Американка, втративши чоловіка і сина, відважилася на неймовірний вчинок – вирішила стати першою людиною, що спустилася по Ніагарському водоспаду в бочці. Хотіла заробити грошей.

Жінка розробила бочку оригінальної конструкції з дубових і залізних деталей, з матрацом всередині. Спуск кілька разів відкладався, бо ніхто не погоджувався сприяти потенційному

самогубству. За два дні до останньої дати було проведено випробування бочки на міцність. Всередину помістили кішку. Тварина вижила, не отримавши навіть подряпини.

На свій 63-й день народження Анна Тейлор залізла в бочку, з собою взяла талісман – подушечку у формі серця. Друзі Енні закрутили кришку і велосипедним насосом закачали всередину повітря. Бочку спустили на воду біля американського берега.

Рятувальники вилунали бочку незабаром після спуску. Енні Тейлор відбулася невеликою раною на голові. Вся подорож разом з

падінням зайняла не більше 20 хвилин. Журналістам Тейлор заявила: «До останнього подиху я буду відмовляти інших від такого подвигу ... Я краще залізу в жерло гармати, ніж ще раз спущусь по водоспаду».

В останні роки життя пані Тейлор фотографувалася з туристами, торгувала сувенірами, намагалася грати на біржі, почала писати роман. Померла у віці вісімдесятидвох років.

На знімку: Тейлор перед підкоренням Ніагарського водоспаду.

Ваше здоров'я Вони впливають на наше здоров'я

Коні, собаки й коти найкраще впливають на здоров'я людини. Перебування поряд з ними прискорює вихід із депресії, стабілізує серцебиття і відновлює роботу шлунку.

✓ При формуванні опорно-рухового апарату рекомендується «співпраця» з кіньми. Також наркозалежні та алкозалежні мають більше шансів на реабілітацію при спілкуванні з цими тваринами. Вони ж прискорюють загоєння ран.

✓ Собаки сприяють поліпшенню роботи серцево-судинної системи людини. Ще є відомості,

що собаки здатні відчувати онкологічні захворювання на ранніх стадіях.

✓ Коти можуть лікувати господарів від психічних розладів, неврозів і депресивних станів. Людина в депресії на підсвідомому рівні прагне спілкування з котями. Перебування поруч з ними нормалізує тиск, стабілізує серцебиття, а також відновлює роботу шлунково-травного тракту.

Калина – природний імуностимулятор

Напій з калини зміцнить організм, якщо його пити 3 тижні поспіль.

Змішайте по 1 ст. л. ягід калини, шипшини й обліпихи. Розімніть і залийте 0,5 л окропу, настоюйте в термосі. Пийте невеликими ковтками протягом дня.

➤ Цей чай захистить від застуди і серцево-судинних захворювань. Особливо – від стрибків тиску.

➤ Має заспокійливу дію, тому корисний при нервуванні.

3. Речовини з калини очища-

ють судини, поліпшують їхню функцію.

➤ Калина знижує тиск. Тому більше цієї дози не треба пити, особливо людям зі зниженим тиском.

➤ Корисна при екземі, фурункулах та інших шкірних хворобах.

Органічні кислоти ягід омолоджують, тому роблять маски на обличчя, шию та груди. Слід розминати плоди руками й наносити на шкіру. Після підсихання змити.

! Калиновий чай зашкодить вагітним, бо сік містить фітостерони – аналоги жіночих гормонів. Можуть спровокувати передчасні пологи. Краще приберегти ягоди на післяпологовий період.

Найшкідливіші продукти Новорічного столу

Є продукти новорічного столу, які найбільш шкідливі для організму та фігури.

Очолює «антирейтинг» **майонез**. Його можна замінити грецьким йогуртом або звичайним йогуртом без злаків і напівпродуктів.

На другому місці – **ігристе вино**. Напій містить багато цукру, а його бульбашки подразнюють шлунок, викликаючи почуття голоду.

Замикає трійку **жирне м'ясо**.

Дієтологи також вважають, що **соління та випічку** краще замінити свіжими овочами і фруктами.

Тойчасмо вдома

Салат «Мишки на сирі»

200 г яловичини, 70 г твердого сиру, 3 курячі яйця, 6 перепелиних яєць, 3–4 мариновані огірки, 4 варених морквин середнього розміру, 3 варені картоплини, 1 цибулина, 2 ст. л майонезу, 5 пластинок твердого молочного сиру, сіль, перець.

Порізати яловичину, огірки і картоплю – дрібними кубиками, цибулю – тонкими шматочками. Всі інгредієнти змішати. Яйця зварити. Відокремити білки курячих яєць від жовтків. Білок натерти на дрібній тертці, сир – на середній. Змішати білок із сиром та іншими інгредієнтами, посолити і поперчити за смаком. Заправити майонезом. Збирають салат на тарелі в розбірній формі. Викладають всередину кільця салату. Зверху салату викладають перепелині яйця – це мишки. Роблять їм вушка із шматочків яловичини, чорний перець – носик і очі, хвостик – із яловичини. Посипають жовтком і ставлять в холодильник на кілька годин.

Жульєн з куркою

500 г курячої грудки, 500 г сметани, 200 мл вершків, 1 цибулина, 4 ст. л. олії, 200 г твердого сиру, 500 г печериць.

Грудку відварити в підсоленій воді. Дати охолонути і порізати соломкою. Гриби порізати соломкою і обсмажити з цибулею на олії. Тушкувати на малому вогні близько 20 хв. Перекласти все в керамічні горщики для запікання, посипати тертим сиром і відправити в духовку на 15 хв. Як тільки з'явиться рум'яна кірочка, вийняти і подавати до столу гарячими.

Картопляно-грибні рулетки з лаваша

Лаваш – два листи, 500 г картоплі, 150 г грибів, 1 цибулина, 3 зубчики часнику, 50 мл картопляного відвару, сіль та зелень – за смаком.

Почищену картоплю відварити, зробити пюре, додавши трохи картопляного відвару. Дрібно нарізану цибулю обсмажити до золотистого кольору. Гриби теж дрібно нарізати та обсмажити. Змішати картоплю, цибулю, гриби, часник, дрібно нарізану зелень, посолити за смаком. Розділити начинку на дві частини. Розподілити рівним шаром першу частину начинки на листі лаваша, накрити другим листом лаваша та розмазати другу частину начинки. Згорнути в рулет. Розрізати на шматки товщиною приблизно по 2 см, обсмажити на олії з двох боків до золотистої скоринки. Подавати гарячими з будь-яким соусом.